

РЕШЕНИЕ

№ 784

гр. София, 08.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **4770** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България. Образувано е по жалба на Р. К. С., гражданин на Народна Република Б. срещу отказ за издаване на виза, издаден от консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в гр. Нью Д., И., по заявление за издаване на виза № 25000438, подадено на 30.01.2025г. Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен. Счита, че консултът при Посолството на Република България в Нью Д. е нарушил правото на семеен живот, както и нормата на чл. 3, т. 1 от Конвенцията за правата на детето. Твърди, че е кандидатствал за получаване на виза Д, тъй като желае да пребивава дългосрочно в България, с цел да се събере със своето семейство - съпругата си и дъщеря си, които са български граждани и живеят в [населено място]. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима. Липсва основание, което да посочва, че с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава, че би попречил на икономическото благосъстояние на страната, че би предизвикал безредици или престъпления, че би навредил на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Твърди, че висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи. С постановения отказ консултът при Посолството на Република България в Нью Д. е разделил малолетната В. С. от нейния баща, против волята на детето. Постановеният отказ има за резултат несправедливо и несъразмерно ограничаване на основно човешко право. Сочи, че е нарушен и принципът за съразмерност, установен в чл. 6, ал. 2

и ал. 5 АПК. Излага доводи, че Р. К. С. не е нарушил трудовото законодателство на Република България, доколкото в нито един момент не е престирил труд на българска територия без да е имал сключен трудов договор и съответното разрешение по реда на ЗТМТМ. Излагат се доводи, че не са съставяни никакви актове за установяване нарушения на трудовото законодателство съответно наказателни постановления. Единствено контролните органи, посочени в трудовото законодателство имат право да установяват неговото нарушаване и налагат съответните санкции. Моли съда да постанови решение с което да отмени обжалвания отказ.

В представени писмени бележки се сочи, че разпоредбата на чл.9, § 1 от Конвенцията за правата на детето задължава държавите – страни на конвенцията да осигуряват детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля. Видно от събраните по делото писмени и гласни доказателствена средства (психологическо становище относно В. С. от училищен психолог и социален доклад от ДСП В. – филиал Нови Искър) – дъщерята и съпругата на жалбоподателя постоянно плачат, тъй като липсва на семейството; В. С. преживява отсъствието на баща си като силна емоционална загуба. Излага, че връзката на детето с двамата му родители е много важна за неговото развитие. Твърди, че отказът е тежко и несъразмерно ограничение, което има сериозни негативни последици, състоящи се в: дългосрочна раздяла между баща и дете, и между съпруг и съпруга; установени вреди върху психичното и емоционалното състояние на детето. Посочва се, че социално – икономическите условия в държавата на произход на жалбоподателя са пречка да се счита за реалистично и разумно неговото събиране със съпругата и детето му в Народна република Б..

Ответникът – завеждаш консулската служба в [населено място], И., не взе становище по жалбата. Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза № 25000438, на 30.01.2025г., до консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в гр. Нью Д., И..

По делото са приети като писмени доказателства: удостоверение за сключен граждански брак с Е. Г. П. от дата 29.11.2018 г., съставен в [населено място]; удостоверение за раждане на дъщеря му В. Римонова С.; застрахователна полица; договор за наем на недвижим имот сключен със съпругата му – Е. Г. С.; декларация от съпругата му, която декларира, че му осигурява жилище и финансова издръжка.

С обжалвания отказ – от 8.4.2025 г. ответникът е отказал да се предостави виза на основание чл.10, ал.1, т.11 от ЗУБ, съгласно която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато при предишно пребиваване е нарушил трудовото или данъчното законодателство на страната.

Като допълнение е изложил мотиви, че лицето има наложена ПАМ „Принудително отвеждане на чужденеца до границите на Република България“, предвид, че на 13.10.2012 г. е нарушил държавните граници от Република Турция за РБ и е представил неверни данни. Пребивавал е незаконно на територията на РБ – 12 години, като е възпрепятствал връщането му. През 2024г. се е сдобил с национален паспорт и е представил истинските данни. На 19.10.2024г. е напуснал РБ, с цел изпълняване на ПАМ. При проведена беседа със съпругата, тя е заявила, че е работил без документи на различни строителни обекти. Нарушил е трудовото законодателство.

Във връзка с това преписката е изпратена на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) за съгласуване. От ДАНС е предоставено положително становище, тъй като апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност.

С предоставено становище от МВР отдел „Миграция“ изразяват отрицателно становище по подаденото заявление, тъй като за чужденеца са установени данни в Н-ШИС, че му е наложена

принудителна административна мярка „Принудително отвеждане на чужденеца до границите на Република България“ с № ОЧ – 1346/14.10.2012г. на ГПУ – С., като се е представил с други данни. Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 и чл. 29а, ал. 2 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № 3/16.01.2025 г. на посланика в посолството на Република България в И. - Д., с която С. Ц. П. – втори секретар, за завеждащ консулска служба (ЗКС), е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

По делото е приложен и социален доклад, изготвен на базата на проведена среща и разговор с г-жа Е. Г. С. и с детето В. Римонова С.. В заключителната част на доклада е изложено, че връзката на детето и с двамата родители е много важна за развитието му. В интерес на В. Римонова С. предвид всички обстоятелства свързани с детето, е да се вземе решение относно най-добрия му интерес.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-26/16.1.2025 г. на министъра на външните работи и заповед Заповед № 3/16.01.2025 г., цитирана по-горе.

Той е издаден в предвидената в закона писмена форма.

Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИБОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Съдът приема, че оспореният отказ не отговаря на изискването да е мотивиран – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба.

От цитираните по-горе мотиви относими към т. 11 е само изречението „При пров.беседа със съпругата, заявила, че е работил без док. на разл. строителни обекти. Нарушил трудовото законодателство.“

Настоящият състав намира, че не са спазени изискванията за мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е посочено защо е прието, че е нарушено трудовото законодателство. Не са изпълнени изискванията на чл. 35 АПК за събиране на други относими доказателства. За да е направен извод за нарушение на трудовото законодателство е послужило единствено това, че съпругата е заявила, че е работил на строителни обекти, най-вероятно без документи /предвид съкращението док./. Няма други индиции или други доказателства, от които да се направи извод за нарушение, а още по-малко – къде, как, за какъв период е осъществявано, кои точно норми са нарушени; има ли констатации на компетентни органи в тази насока. Аргумент в тази насока е и социалният доклад, видно от който съпругата на жалбоподателя е посочила, че той не е работил. На следващо място, не са обсъдени относими факти, а именно- това, че жалбоподателят има дъщеря, както и съпруга и дали и доколко отказът би нарушил правото на семеен и личен живот и по-специално – доколко би нарушило или застрашило развитието на неговото дете, като в тази

насока в съдебното производство са събрани доказателства – така социалният доклад, цитиран по-горе.

На следващо място, не е обсъдено, като настоящият състав намира за основателно, твърдението на жалбоподателя, че е нарушен принципът на съразмерност по чл. 6, ал. 5 АПК, доколкото с процесния отказ са засегнати права и интереси, в случая – интересите на детето.

Същевременно – са изложени мотиви за нарушаване на държавната граница от 13.10.2012 г., за което е наложена и изпълнена принудителна административна мярка „принудително отвеждане на чужденеца до границите на Република България“.

Липсата на мотиви, свързани с отказа за издаване на виза е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е съгласно константната практика на Върховния административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото пречат правото на защита на засегнатите лица да разберат мотивите на засягащия ги негативен акт, респ. да организират защитата си срещу него. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен.

Преписката следва да се върне на административния орган, който да постанови нов акт, след като изложи конкретни и ясни мотиви, без съкращения, след събиране на всички относими доказателства и изясняване на обективната фактическа обстановка, вкл. и при съобразяване интересите на детето на жалбоподателя, както и при съобразяване на чл. 6, ал. 5 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, като са представени доказателства за такива в размер на 15 лв. за такса и разноски и 1000 лв.– за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Р. К. С., гражданин на Народна Република Б., отказ за издаване на виза, издаден от консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в гр. Ню Д., И., по заявление за издаване на виза № 25000438, подадено на 30.01.2025г.

ВРЪЩА преписката на консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в гр. Ню Д., И. за ново произнасяне при съобразяване на мотивите на това решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Р. К. С., сумата от 1015 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.